No. 113. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 20 September.

INGEZONDEN STUKKEN.

Over een eenstemmig werkend Ministerie.

De dringende behoefte aan zulk een ministerie is nu, Goddank! ook reeds in de verbalen der sectien van de Staten-Generaal erkend, de wensch daarnaar uitgedrukt geworden.

Dat ook de *natie*, dat hare onafhankelijke openbare tolken dien wensch reeds voor lang te kennen gaven; — dat de ondervinding de volstrekte onmisbaarheid van éénheid in de regering middagklaar heeft aangetoond; — hieromtrent zal wel geen betoog noodig zijn.

Maar, is er dan *nu* geene éénheid bij de regering, geene zamenwerking bij de ministers, vraagt men misschien? Is het niet de Koning, die deze éénheid kan daarstellen, door alleen goed te keuren wat aan de door Z. M. aangenomene beginselen beantwoordt, en ter zijde te leggen, wat er mede in strijd of er van afwijkende aan H. D. wordt voorgedragen.

Is er bovendien ook geen *Minister-raad*, die de ontwerpen onderzoekt en overweegt, voor ze als wetten of besluiten worden voorgedragen of vastgesteld? En zoo deze Raad de ontwerpen goedkeurt en aanneemt, is hier dan geene *zamenwerking?*

Wij antwoorden, op de *eerste* vraag, dat het niet mogelijk is, dat één mensch, dat de Koning tijd genoeg hebben kan, en juiste en grondige kennis omtrent de velerlei behoeften en *details* der verschillende takken van bestuur, om al de ontwerpen, die aan Z. M. worden voorgelegd, *zelf* in persoon te toetsen aan de beginselen, die Z. M. mogt oordeelen, voor het belang van land en volk te moeten worden gevolgd; dat, uit dien hoofde, niet mag noch kan verondersteld worden, dat de éénheid van regering en beginselen, door middel van goed- of afkeuring van de aan den Koning voorgedragene ontwerpen, *door Z. M. zelven*, zou kunnen worden daargesteld.

Overigens is het nog de vraag, of de ministers wel duidelijk en bepaaldelijk zijn bekend gemaakt met de beginselen, naar welke het 's Konings wil is, dat zij in elk opzigt zullen handelen; niet maar aangewezen in algemeene bewoordingen, als b. v. *het algemeen belang des lands*, maar in bijzonderheden uiteengezet, *wat* dat belang vordert, en door het volgen van *welke* beginsels er toe te geraken.

Zoo neen, dan konden ook de ministers niet eens oordeelen of beslissen, of 's Konings beginselen met de hunne overeenstemden; en weten zij *a priori* niet, of zij aan het land soms verschuldigd zijn te beproeven, Z. M. tot het aannemen van *andere* beginselen te bewegen, of, zoo zij hier in niet konden slagen, hunne demissie in te dienen.

Maar al had zulk eene mededeeling ook in de specialiteiten plaats gevonden, dan nog staat ieder minister geheel *op zich zelven*, en kan een aantal maatregelen voordragen en doordrijven, zonder medewerking zijner Collega's, en zonder dat die maatregelen steeds zorgvuldig aan de door den Koning omhelsde beginselen behoorlijk getoetst zijn geworden.

De raad van een op zich zelven staand minister, wiens inzigten soms hemelsbreed verschillen van die van meerdere zijner ambtgenooten, — strekkende om het eene of andere beginsel aan te nemen, — kan ook met geene mogelijkheid dat gewigt en dien invloed op de denkbeelden van den Vorst hebben, als zulks het geval zou zijn met den raad van een, in denkbeelden en beginselen geheel overeenstemmend, *ministerie*, met eenen algemeen geachten en vertrouwden staatsman, als voorzitter, aan het hoofd; een ministerie, hetwelk, mogt het zijne overeenstemmende inzigten niet door den Vorst of de vertegenwoordiging zien gedeeld, zich buiten staat zou oordeelen, aan het land nuttig te zijn, en bijgevolg zou aftreden, om voor een ander, dat beide *en* met den Vorst *en* met de vertegenwoordiging overeenstemde, plaats te maken.

Wat den *ministerraad* betreft, het is bekend, dat daarin onderscheidene ministers zonder portefeuille, of departementen, zitting hebben, terwijl volgens de grondwet alleen de hoofden van departementen verantwoordelijk zijn. Zoo is het dan zeer mogelijk, dat, ofschoon een viertal verantwoordelijke ministers met portefeuille tegen eenen maatregel, door een hunner ambtgenooten van andere inzigten en beginselen, voorgesteld, gestemd zijn, — die ambtgenoot nogtans, door de hulp der overige *niet* verantwoordelijke ministers, zijnen maatregel door den ministerraad doet goedkeuren; en zoo is het mogelijk, dat staatsdienaren, met goede beginselen en bedoelingen, lijdelijk moeten toezien, dat een ambtgenoot voor *zyn* departement maatregelen doordringt, ten eenemale met hunne inzigten en beginselen in strijd, en dat dus alle éénheid, alle harmonie in de daden der regering worde verbroken, en het veld der wetten en verordeningen er eerlang uitziet — als een bedelaarsdeken.

Wij voegen hier een voorbeeld bij. De minister van buitenlandsche zaken heeft eindelijk goedgevonden, zijn ontslag te vragen. (O! mogt dit vaderlandlievend gedrag spoedig door nog meerderen gevolgd worden!) Voorloopig is door den Koning met de waarneming van dat departement belast de heer VAN ZUIJLEN VAN NIJEVELD. Wie mag den Koning zulks geraden hebben?

Bestond er een zamenwerkend, gelijke beginselen en inzigten deelend *ministerie*, dan leed het geen twijfel, of de raad zou door *dat* ministerie gegeven zijn, en even zeker ware het, dat de nieuw benoemde minister, vóór dat zulks plaats vond, zich met het programma, met de beginselen en inzigten van dat ministerie zou hebben moeten vereenigen; want het behoort tot het eigenaardige van zulk een ministerie, dat het geene mannen van verschillende of strijdige beginselen en inzigten in zijn midden duldt, maar mogt men er *a tout prix* zulk een willen indringen, liever aftreedt en zich ontbindt.

Nu daarentegen bestaat er groot gevaar, dat de nieuw benoemde minister geheel verschillende begrippen heeft van die van onderscheidene zijner ambtgenooten, en hoe kan daarvan nu éénheid van regering, krachtige zamenwerking ter bereiking van één doel worden te gemoet gezien? Immers wat de een tracht op te bouwen, zal de andere trachten af te breken; wat de een den Vorst raadt, zal de ander Hem ontraden; en zoo moet het dan gebeuren, dat de Vorst onophoudelijk tusschen verschil van beginselen en meeningen worde heen en weder geslingerd, en in twijfel verkeert, wat het waarachtige belang van land en volk vordert. En dan het vertrouwen, hetwelk eene op die wijze geconstitueerde en werkende regering kan bezitten *en* bij de natie *en* bij den vreemdeling? Moet een volk, welks voorvaderen alleen hunne grootheid en vrijheid verwierven door het opvolgen hunner zinspreuk; „*eendragt maakt magt*" moet zulk een volk het voorbeeld leveren, dat zijne regering, ten aanzien der gewigtige beginselen van staatsbestuur, van inzigten en bedoelingen *verdeeld* is, en daardoor nooit iemand weten kan, wat zulk eene regering heden of morgen verschillends zal uitrigten, van hetgeen zij gisteren deed? Zou dit ons land, de wijsheid van onzen Vorst-zelven wel tot eer verstrekken?

Welmeenend en met aandrang dan, vestigen wij bij vernieuwing de aandacht op deze allergewigtigste aangelegenheid, den Vorst en Zijne raadslieden smeekende, *en* in het belang van den Troon-zelven, *en* in het belang van land en volk, en in dat onzer nationale eer, dat er zoo spoedig mogelijk tot de keuze van eenen voorzitter van het Nederlandsche ministerie worde overgegaan, nadat vooraf het programma, naar hetwelk hij zal handelen, tusschen den Vorst en hem-zelven is vastgesteld; dat hij daarna belast worde met de zamenstelling van een ministerie, welks leden zich in allen deele met dat programma willen vereenigen, en welker bekende beginselen den waarborg geven moeten, dat zij volgaarne en met hun gansche hart naar de bereiking van het doel, door het programma aangewezen, streven zullen.

Door in deze dringende behoefte te voorzien, zou de Koning gewis eene nieuwe en gewigtige aanspraak erlangen op de liefde en de dankbaarheid Zijns volks, en het aan hetzelve duidelijker dan ooit blijkbaar worden, dat de Vorst, met krachtigen ernst, het geluk Zijner onderdanen wil bevorderen en uitwerken.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 14. September. Uit Keulen wordt gemeld, dat den 29. Augustus aldaar een paar schoone schilderijen en een fraai marmerbeeld, in het lokaal der groote Tentoonstelling, door baldadige hand gruwelijk zijn geschonden, en verdorven: de beide schilderijen werden met verscheiden messteken vernield, het beeld is de kop afgeslagen. Een dezer schilderijen stelt voor eenige kinderen, die zich in eene lentezon liggen te koesteren, een meesterstuk van het penseel des beroemden *August von Emde*, uit Kassel: het andere doek is van een Dusseldorfsch schilder, doch nog niet, zoo als het andere, voor de Kunstloterij aangekocht. Men weet niet, welke de oorzaken dezer vernieling zijn, kunstnijd of wel boosaardige schenniszucht.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 13. September. Heden heeft alhier eene indrukwekkende plegtigheid plaats gehad, maar die door de kwaadwilligheid, op eene verontrustende wijze, ofschoon slechts kortstondig, verstoord is geworden. De Hertog van *Aumale* zou namelijk dezen morgen, met het uit Afrika teruggekeerd 17e regement ligte infanterie, zijne intrede te Parijs houden. Duizenden waren naar de voorstad St. Antoine gesneld, om den Prins en zijne dappere krijgsmakkers te verwelkomen. Ten twaalf ure had de jonge Vorst, aan het hoofd van zijn regement, en ter regter- en linkerzijde door zijne broeders, de hertogen van *Orleans* en van *Nemours*, vergezeld, de barrière du Trone bereikt, toen uit het midden der volksmenigte een karabijnschot op de Prinsen gelost werd, dat echter gelukkig, slechts de paarden van twee der stafofficieren trof, een dezer dieren doodde en het ander van een oog beroofde. Groot was de verontwaardiging tegen den moordenaar, die niet dan met moeite aan de handen des volks ontrukt werd, om hem in verzekerde bewaring te brengen. Hij was met eene kiel bedekt, heet *Nicolaas Rappart*, telt ongeveer zeven en twintig jaren en is houtzager van beroep. Volgens sommigen is zijn aanslag tegen den Hertog van *Orleans*, volgens anderen tegen den Hertog van *Aumale* gerigt geweest.

De Koning, die bij den Triomfboog den optogt met ongeduld had opgewacht, omhelsde zijnen Zoon met geestdrift en onder tranen van aandoening. Vervolgens heeft Z. M. het regement in oogenschouw genomen, en decoratien uitgedeeld. Ten half vier ure is het regement naar Neuillij teruggekeerd. Voor de Koningin was de aanslag tot na den afloop der revue verborgen gehouden.

Sedert eenige dagen was de aandacht der autoriteiten op de meer dan gewoon talrijke zamenkomsten van werklieden gevestigd, die doorgaans hunne rusturen op de kaai de Grève slijten, en onder welke zich thans vele personen gemengd hadden, die als leden van geheime vereenigingen bekend staan. De oproerige gesprekken, hier gehouden, hadden reeds Vrijdag eenige arrestatien ten gevolge gehad, maar den volgenden avond heeft de zaak een meer ernstig aanzien gekregen. Ongeveer driehonderd jongelieden, in kielen gekleed, hieven een woest geschreeuw van *weg met Lodewyk Filips! weg met Guizot! leve de Republiek!* aan, en wierpen de stads serjanten, die hen uiteen wilden drijven, met steenen, zoodat verscheiden daarvan gekwetst raakten. Van de plaats du Châtelet drongen de onruststokers de straat St. Denis binnen, onder het opheffen van den Marseillaanschen marsch en het schreeuwen van *leve de Republiek! Bloed! wy eischen bloed!* Zoo doorliepen zij verschillende straten, drongen de winkels binnen, en roofden daar verscheiden stukken roode stof, om vanen te maken, die zij aan stokken bonden, en waarmede zij naar de plaats du Chatelet wederkeerden. Hier echter werden zij, op het terugvinden der stads serjanten, door schrik bevangen, en stoven met achterlating van hunne stokken en roode vanen, uiteen.

Gisteren avond heeft zich op nieuw eene zamenscholing ter zelfde plaats gevormd, maar is door een detachement der municipale garde, door de bewoners der huizen bijgestaan, uiteengedreven. Sedert heerscht de grootste rust.

Verborgen wapenen en politieke vlugschriften zijn dezer dagen alhier in sommige huizen gevonden en door de politie in beslag genomen.

Ook van elders zijn verontrustende berigten ingekomen, die bewijzen hoe werkzaam de vrienden van verwarring en regeringloosheid zich thans op onderscheiden punten van het Rijk betoonen. Te Clermont-Ferrand hebben de reeds vermelde ongeregeldheden het karakter van volslagen opstand aangenomen. Den 9. waren aldaar barricades opgeworpen, maar door de gewapende magt weder vernield. Dan, volgens eene telegraphische depêche, heeft het oproer zich den volgenden dag hervat, en is het tot een gevecht gekomen, waarin drie soldaten gedood en

zestien anderen gekwetst zijn, terwijl ook de oproerlingen verscheiden dooden en gekwetsten tellen.

Latere depêches kondigen aan dat de rust te Clermont-Ferrand hersteld is.

Te Mâcon hebben insgelijks bloedige tooneelen plaats gegrepen, echter niet uit eenige politieke oorzaak, maar ten gevolge van ijverzucht onder het werkvolk in de haven.

— De opstand te Clermont is van een ernstigen aard geweest. De oproerlingen hebben alle registers van den burgerlijken stand verbrand en alles vernield. De artilleristen hebben uit 2 stukken geschut met schroot onder hen moeten schieten, om hen uit een te drijven.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 15. September. Men zegt dat de heer *van Maanen* zijn ontslag zou hebben gevraagd en dat 's Konings keuze nog slechts hangen zou tusschen de heeren *Borret* en *Lichteveld*. Op wien dezer twee zij valle, ontwijfelbaar is het dat de natie er veel bij winnen zou. Er wordt steeds gesproken van den heer *Falck*, als president van den raad van ministers.

— Bij koninklijk besluit van den 13. dezer, is aan den Heer *J. G.* baron *Verstolk van Soelen*, op zijn daartoe gedaan verzoek, een eervol ontslag verleend als Minister van Buitenlandsche Zaken, en is dezelve benoemd tot Minister van Staat: — terwijl, bij een ander besluit van die dagteekening, aan den Minister van Staat, baron *H. van Zuylen van Nyevelt*, belast met de generale directie voor de zaken der Hervormde en andere Eerediensten, *ad interim*, mede de directie van het departement van Buitenlandsche Zaken is opgedragen.

— Men leest in den *'s Gravenhaagschen Nieuwsbode*: «'s Gravenhage, Maandag den 13 September. Naar wij thans uit eene zeer goede bron vernemen, zal Z. M. Koning *Willem Frederik*, Graaf *van Nassau*, eerstdaags uit Silezie, op het Loo arriveren."

— Uit de Helder schrijft men van den 14. September: » Gisteren middag arriveerde van Batavia alhier Z. M. oorlogsfregat *de Rupel*, gekommandeerd wordende door den kolonel kapitein ter zee *O. J. Diemer*. Gemelde bodem heeft drie jaren in onze overzeesche bezittingen doorgebragt; heeft bij het kielen van denzelven ter reede van Batavia liggende het ongeluk gehad van te zinken, zoodat men 14 dagen alle krachten heeft moeten inspannen, om het fregat boven water te krijgen, niettegenstaande dit ongeval en de omstandigheid dat het een zeer oud vaartuig was, heeft het fregat de reis van Batavia herwaarts in den betrekkelijk korten tijd van 105 dagen afgelegd. ...

De luitenant ter zee der 1e klasse *Steffens* is, op deszelfs verzoek, van het kommandement van den oorlogschooner *Egmond* ontheven, en heeft op de korvet *de Nehalennia* de terugreis naar het moederland aanvaart.

— Naar men verneemt, zal het alhier ter reede liggende exercitie-eskader, onder bevel van den schout-bij-nacht *Arriens*, op morgen den 15. dezer ontbonden worden, en zouden de schepen, die dit smaldeel uitmaken, hunne verschillende bestemmingen volgen, als: Het fregat *de Ryn*, kommandant Prins *Hendrik der Nederlanden*, naar Vlissingen, *de Palembang*, kommandant de kapitein ter zee *Rietveld*, en de korvet *de Juno*, kommandant de kapitein luitenant ter zee *Klein*, naar Batavia. Aan boord van een dezer schepen zal de schout-bij-nacht *J. P. Machielse* vertrekken, ten einde in Oost-Indië van den schout-bij-nacht *Lucas*, het kommandement over te nemen, terwijl de brik *de Zwaluw*, kommandant de kapitein luitenant *Enslie*, na gekalifaterd te zijn, naar West-Indië zal stevenen.

NIJMEGEN, den 10. September. In den vroegen morgen van heden, circa half zes ure, rukte van deze stad, het alhier garnizoen houdende gedeelte van het 3e regement infanterie, begeleid door het stafmuzijk, ten einde aan de overzijde der rivier eene promenade te maken, die zich tot aan en in de stad Arnhem moest uitstrekken. Het schoonste weder begunstigde deze wandeling, die uur op uur moest worden afgelegd. De menschenvriend echter gevoelde zich met het lot der krijgslieden diep bewogen, toen de warmte, tot eene gedurende dezen zomer nog niet gekende hoogte steeg; immers moesten zij in volle wapenrusting, met gevulde patroontasch en gepakte ranzel eene route afleggen, van ongeveer drie en een half uur gaans, langs eenen weg, waarop bijna geen boom- of struikgewas voor de brandende hitte der zon beschut. Na binnen de stad Arnhem te hebben rondgemanoeuvreed, zijn zij den Rijn wederom gepasseerd, zonder halt te maken alvorens het dorp Elden bereikt te hebben, alwaar zij eenigen tijd rust hielden. In den namiddag, circa vier ure, keerde de troep binnen deze stad terug, helaas! met achterlating van een groot aantal zieken, het verlies betreurende van een der soldaten, die onder de gevolgen van dien geforceerden marsch bezweek, terwijl op de Gierbrug zelven meest alle manschappen, en zelfs officieren, door vermoeijenis afgemat, bijna bewusteloos nederzegen, en door het besprenkelen met azijn werden verkwikt. Men mag zich over de voorschriften, van hooger hand gegeven, en die ten doel zouden hebben, den soldaat door dat middel aan den velddienst te gewennen, niet uitlaten, evenwel kan men de aanmerking niet onderdrukken, dat het oogmerk niet dan ten koste van eenige menschenlevens bereikt wordt, zoolang het niet vrijstaat, om, bij het bevelen van zoodanige vermoeijende wandelingen, zich te regelen naar den tijd van het jaar en de gesteldheid van het weder.

— Te Veenwouden in Vriesland is onlangs een feest gevierd, welks wedergade zelden gevonden wordt. *Jan Wiebes Faber* en *Trientje Mierts Bouma* hebben namelijk de vijftigjarige echtvereeniging, met hunne zeven kinderen en de echtgenooten van deze, twee en dertig kindskinderen, en vier achterkindskinderen gevierd.

VLISSINGEN, den 18. September. Heden arriveerde alhier Zr. Ms. Fregat *de Ryn*, gekommandeerd door Z. K. H. Prins *Hendrik*, komende van Texel.

— In de gemeente Ellemeet (eiland Schouwen) is op den 13 dezer, des middags omstreeks een ure, brand ontstaan in de zoogenaamde stolp of boerenwooning van den landman *D. Verboom*, waardoor huis en schuur, met nagenoeg al de meubelen, eene groote partij hooi, eenige bouwmaterialen enz., binnen weinig tijds werden in de asch gelegd. De oorzaak van den brand is tot dus verre onbekend, zijnde geene der verbrande goederen tegen brandschade verzekert.

MENGELINGEN.

Het Huwelijk bij volmagt.

«Bij den Hemel!" zeide op zekeren tijd den Hertog VAN ALBA tot zijne huisvrienden, zijn hand aan zijn' longen witten baard brengende, die zijne kleine bloedroode oogen een nog vreesselijker aanzien gaf dan de oogen eens luipaards, «ik heb in mijn leven een verschrikkelijk oogenblik van vrees gehad, waarvan de herinnering, ondanks de jaren welke na dien tijd mij over het hoofd zijn gevloden, mij nog is bijgebleven."

Het nieuwe verhaal boeide de opmerkzaamheid der aanhoorders van den Hertog meer dan immer, en deze, ziende dat men met belangstelling naar hem luisterde, vervolgde aldus:

«Ja," zeide hij, «het was eene voor mij netelige zaak. Verbeeld u, in 1559, (te dier tijd was mijn baard blond als goud, en geene hand, in geheel het leger, zou gemakkelijker en behendiger mijnen zwaren degen gevoerd hebben dan ik,) zond de Koning mijn meester mij naar het Fransche hof, om in zijnen naam de Prinses ELISABETH te huwen. «Gij zult haar," sprak hij, «met dien eerbied behandelen, welke gij aan de echtgenoot van uwen meester verschuldigd zijt; pas op woord en blik; ik heb het oog op u gevestigd; vertrek, en de Hemel beware u!" Ik vertrok.

Het Fransche hof was schitterend; er heerschte eene vrijheid in den omgang, die aan de dagen van FRANS I deed denken. Iederen dag schonk nieuwe feesten, schitterende ridderspelen. Men zong, men reciteerde verzen; de bloem van den adel zweefde in duizend bevallige dansen op en neder; in 't kort, het was de wonderlijkste draaikolk van vermaken waarin een Christenmensch als ik kon nederstorten; gij kunt begrijpen hoe vreemd mij dit alles voorkwam, aan mij, den soldaat en raadgever aan FILIPS II.

Intusschen, niettegenstaande den diepen afkeer welke ik voor al deze luidruchtige feesten gevoelde, herinnerde ik mij dat ik aan dit hof gezonden was in hoedanigheid van bruidegom, en het dus mijn pligt was prachtig en bevallig, als een der rijkste ridders van het hof te verschijnen. Ik wilde dat niemand mij in luister, en beleefdheid omtrent het schoone geslacht, zou overtreffen. Ik verscheen in het tournooi, en wanneer men het mij verzocht had, zou ik zelfs een rozenrood lint om den schouder hebben gedaan en op de guitaar serenades hebben gegeven. Naar mijn vermogen kweet ik mij van deze mij geheel nieuwe rol; ik verwisselde het harnas met fluweel, de helm met eene geborduurde muts met pluimen versierd; ik hing mijn degen aan een' gouden met diamanten bezetten keten, en men noemde mij overal den galanten Hertog VAN ALBA. In waarheid, mijn knevel was met zorg opgemaakt, mijne haren welriekend als van een' page, en in de fluweelen handschoen zou het moeijelijk geweest zijn een' ijzeren hand te bevroeden.

Aldus toegerust werd ik aan de Prinses ELISABETH voorgesteld. Zij ontving mij verbleekende, alsof ik FILIPS-zelf ware. Korten tijd te voren was zij de bruid geweest van Prins CARLOS, en wetende dat hij jong, schoon, welgemaakt en een bevallig ridder was, dacht zij met genoegen aan eene verbindtenis met hem; schrik en verbazing beving dus het hart der schoone ELISABETH, toen men haar bekend maakte dat zij hare genegenheid van den zoon op den vader moest doen overgaan: van den jongman op den grijsaard, van den glimlagchenden edelman op den kregeligen monarch; helaas! wat zou zij doen?

Ik had mij onvoorzigtig met eene zaak belast, zonder de verschrikkelijke gevolgen te bedenken, welke zij mogelijk kon na zich slepen. Het was mij nimmer voorgekomen dat er gevaar voor mij aan verbonden kon zijn, en echter: de dienaar des Konings, echtgenoot van diens vrouw! Toen ik aan de Prinses werd voorgesteld durfde ik, groetende, haar naauwelijks aanzien; en toen men hare hand, gelijk het gebruik vorderde, in de mijne legde, kleurde een heeter bloed dan gewoonlijk mijn bleek gelaat. De nacht, die op dezen merkwaardigen dag volgde, was voor mij ontrustend en schokte mijn gemoed. Ik had de kleine zachte hand in de mijne voelen beven; duizenderlei gedachten doorkruisten mijn hoofd en hart; mijn bloed brandde koortsachtig. Te midden dezer gemoedsbewegingen overviel mij eenen vreesselijken angst, en mijne legerstede verlatende wierp ik mij op mijne knieën, ten einde de Heilige Maagd om hulp en bescherming te bidden. Om de onrust van mijn hart tot bedaren te brengen kleedde ik mij in een ruw haren kleed, en trok over hetzelve zijden stoffen aan; ik versierde mij met goud en borduurwerk, met diamanten en paarlen, met mijne ordeteeken, halsketen en witte pluimen.

Aldus uitgedoscht begaf ik mij langzaam naar de kamer der Prinses. Zij was getooid als eene Spaansche Koningin. Nooit had ik schooner gelaat aanschouwd, zelfs niet in mijne droomen. ELISABETH was bleek, maar het was de jeugdige bleekheid waaronder nog de hartstocht sluimerde. Zij had heimelijk geweend, maar hare oogen waren schitterend, zelfs na het storten van tranen. Hare houding was fier en bevallig tevens, en hare armen en handen waren ontbloot en zacht gerond. Zij volgde mij stilzwijgend naar het altaar, terwijl hare hand in de mijne rustte. Ik hoorde het ruischen van haar kleed; raadde de zuchten die zij in haar' boezem smoorde: zij behoorde in dit uur aan mij! .... Wij knielden neder om de zegen te ontvangen van den priester die ons vereenigde. Zij gaf [illegible] ring aan te steken. Ongelukkige vrouw! Toen men haar vroeg, of zij in het huwelijk toestemde, antwoordde zij «ja!" maar met eene zoo zachte stem! .... en ik keerde met haar terug van het altaar, niet naar hare vertrekken, maar naar de mijne."

Thans overdekte den Hertog VAN ALBA een koud zweet. Hij rees op van zijne zitplaats, en wierp zich voor een Christusbeeld neder, hetwelk in de kamer geplaatst was. Toen hij zijn gebed geeindigd had hernam hij zijne plaats en vervolgde zijn verhaal.

«O, Mijne Heeren! indien gij wist wat mij toen wedervoer! Ik geloofde mij gered; ongelukkige die ik was, ik had het ergste der proef nog niet doorstaan. Wij bevonden ons in de kamer waar het bruiloftsbed was gereed gemaakt. De Prinses .... ik wil zeggen de Koningin, werd in handen harer kamervrouwen overgegeven, die haar in tegenwoordigheid van mij en het gansche hof begonnen te ontkleeden. Men ontdeed haar van haren sluijer, van haar kleed, men bragt haar te bed, en daar verwachtte zij mij .... Intusschen werd ik van mijn' mantel, mijn harnas en mijn kleed ontdaan, en moest in het koninklijk bed stappen. En toen .... o vreesselijk oogenblik van beproeving! zag ik haar liggen: zoo schoon, zoo bevallig, zoo aanlokkelijk treurig! en ik, ongelukkige, vergat bijna dat het de Koningin was die daar lag, en dat ik niets was dan haar slaaf; ik stond op het punt den afstand welke mij van haar scheide, en die thans slechts eene halve voet groot was, te overschrijden.... Ik rekende mij verloren, want aan het hoofdeinde van het bed der Koningin ontwaarde ik DOMINGO, mijnen vijand en biechtvader van FILIPS II. Wat zou hij den somberen, jaloerschen monarch berigten? In mijne verwarring vergat ik mijn regter been terug te trekken: DOMINGO bragt mij tot mij zelven.

«Ik veroordeel u!" fluisterde hij mij toe, » gedurende veertig dagen tot kerkelijke tucht en vaste. Ik leg u deze boete op, en zal aan onzen genadigen monarch rekenschap geven van uwe onderwerping."

Inderdaad, ik ontving gedurende veertig dagen slechts water en brood, en werd met roeden gegeeseld. Gij kunt begrijpen dat ik nimmer de Prinses weder durfde aanzien. Dit huwelijk was evenwel niet gelukkig: het was een huwelijk van bloed en kindermoord. Wat mij betreft, ik nam stellig voor, nimmer eene dusdanige zaak weder op mij te nemen en vertrok naar de Nederlanden, waar men zich nog lang den Hertog VAN ALBA zal herinneren."

DRUKFEIL.

In ons No, van 17 dezer, de eerste kolom den 7e regel v. o. staat: zoo wij meenen, moet zijn: zoo zij meenen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

16 September 1841.

De Nederlandsche Mudde.		De Nederlandsche Mudde.	
2 Jar. Walch. Tarwe	f 10.50	Boekweit . . .	f 6,50
1 Jarige dito . .	« 10,00	Zomergarst . . .	« 8,90
Nieuwe dito . .	« 8,60	Winter Garst . .	« 4.00
1 Jar. Zeeuwsche dito	« 9,80	Haver	« 2,60
N. Zeeuwsche dito	« 8,40	Walch. Paardenb.	« 5,25
J. Zeeuwsche Rogge	« 7,00	Zeeuwsche dito .	« 5,20
N. dito	« 5,00	Raapolie .	f 52,50 p. vat.
W. Groene Erwten	« 6,50	Patentolie .	« 55,00 « «
W. Witte dito . .	« 6,50	Lijnolie .	« 40,00 « «
W. Koolzaad . .	« 13,50	Lijnkoeken	f 00,00 de 100 st.
Z. dito	« 13,50		

Tarwenbrood het Ned. Pond 19 cent. Masteluinbrood 17 cent. Roggenbrood 15 cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18 September. Sedert den 16 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Hans Thorvald, P. F. Borresen, Nerva, timmerhout; The Ann, R. Resker, Marseille, koolzaad; Gustaaf en Adolph, J. H. Arends, Rio Janeiro, koffij en huiden; Marcella, W. Haskell, Cowes, tabak; Emma, H. Charles, Monte-Video; huiden; Pieber Belle Brahe, A. C. Gladd, Marseille, stukgoederen; La Modeste, F. Gouley, Marseille; stukgoederen; Ricciardo, P. Rhode, Kirtels, lijnzaad; Maria Oline, N. Eberhardt, Nerva, houtwaren; Caroline Johanna, D. Niemann, Riga, houtwaren; Alexandrine, N. Permica, Riga, hout en zaad.

Voor Gend bestemd:

Preciosa, L. Sonburg, Dramme, timmerhout.

ADVERTENTIEN.